

Připomínky veřejného ochránce práv
k návrhu zákona, kterým se mění zákon č.183/2006 Sb., o územním
plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších
předpisů

OBECNÉ PŘIPOMÍNKY:

Veřejný ochránce práv k navrhované změně stavebního zákona jako celku konstatuje, že zcela vybočuje z obecného rámce dílčí změny právního předpisu, neboť svým rozsahem jde v podstatě o zcela novou právní úpravu, o čemž svědčí to, že změny se týkají všech zásadních částí stavebního zákona, a to jak části pojednávající o územním plánování, tak části regulující pravidla stavebního řádu. Veřejný ochránce práv proto namítá, že navrhovaná změna stavebního zákona je v rozporu se základními principy legislativní činnosti.

Rovněž je třeba poukázat na to, že navrhovaná změna stavebního zákona svým obsahem nekoresponduje se správním řádem, resp. s institutem správním řádem vymezenými (rozhodnutí versus vyjádření, osvědčení, sdělení) a v některých ustanoveních odporuje judikatuře Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Tyto skutečnosti budou mít zásadní dopad do právní jistoty nejen adresátů státní správy, ale i do činnosti správních úřadů. Také z tohoto důvodu musí veřejný ochránce práv navrhovanou novelu jako celek odmítnout.

Současně veřejný ochránce práv vítá některá novelou navrhovaná zpřesnění či doplnění, zejména přesnější vymezení skutkových podstat za přestupky a správní delikty. Vzhledem k následně uvedeným připomínkám by však uvítal pouze dílčí novelu stavebního zákona týkající se této části.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 7 (§ 2 odst. 3)

Novela zde upravuje oprávnění stavebního úřadu vydat stanovisko za účelem odstranění pochybností, zda jde o stavbu. Tuto možnost ochránce obecně vítá, upozorňuje však, že navrhované řešení (forma stanoviska) nekoresponduje s právní úpravou vodních staveb, neboť vodní zákon v případě pochybností, zda jde o vodní dílo, upravuje odstranění těchto pochybností formou správního rozhodnutí (viz § 55 odst. 3 vodního zákona). Dle ochránce není žádný důvod činit rozdíly ve formě rozhodování v pochybnostech mezi obecnými stavbami a stavbami vodních děl.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 10 (§ 3 odst. 1)

Novela zde upravuje oprávnění stavebního úřadu vydat stanovisko za účelem odstranění pochybností, zda jde o terénní úpravu. Stejně jako v předchozím bodě ochránce upozorňuje, je pro odstraňování pochybností zvolena jiná procesní forma než v obdobném případě - odstraňování pochybností, zda se jedná o vodní dílo.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 29 (§ 13a)

Novela, byť s přechodným obdobím ve vztahu k dosavadním osobám se zkouškou odborné způsobilosti, zavádí povinné vysokoškolské vzdělání. Naplnění tohoto požadavku je v praxi při zachování stávajícího počtu stavebních úřadů neodůvodněné a bude působit obrovské problémy při zajištění personálního obsazení stavebních úřadů. Veřejný ochránce práv proto s navrhovanou právní úpravou kvalifikačních požadavků na úředníky stavebních úřadů nesouhlasí.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 30 (§ 15 odst. 2)

Dle novely pokud stavbu povoluje speciální stavební úřad, činí tak pouze se souhlasným vyjádřením obecného stavebního úřadu. Dle veřejného ochránce práv není zřejmé, jak pojem souhlasné vyjádření koresponduje se správním řádem, který jako podklady pro rozhodnutí rozlišuje závazná stanoviska, stanoviska či vyjádření, osvědčení sdělení. Není tak zřejmá povaha tohoto vyjádření, což má dopad i na případnou možnost přezkumu. Ochránce proto doporučuje neodchylovat se od pojmů zavedených správním řádem a pojem souhlasné vyjádření nahradit pojmem závazné stanovisko, resp. kladné závazné stanovisko.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 34 (§ 16 odst. 4)

Obdobně a ze stejných důvodů jako v předchozím bodě ochránce doporučuje neodchylovat se od pojmů zavedených správním řádem a pojem souhlasné vyjádření nahradit pojmem závazné stanovisko, resp. kladné závazné stanovisko.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 133 (§ 78 odst. 1)

Novela uvádí, že územní souhlas má, pokud nahrazuje územní rozhodnutí, účinky rozhodnutí. Současně je dále v ustanovení § 96 odst. 7 navrhovaného znění uvedeno, že územní souhlas není správním rozhodnutím. Veřejnému ochránci práv není známo, co je tedy výsledkem činnosti stavebního úřadu a neumí si představit ne-rozhodnutí, které však má účinky rozhodnutí. Taková konstrukce dle ochránce odporuje zásadám tvorby právních předpisů i cílům právní regulace. Úkolem práva je regulovat společenské vztahy mimo jiné i proto, aby do těchto vztahů byl vnesen určitý řád a jistota. Výše uvedená konstrukce tuto jistotu a řád popírá, přičemž nejistotu vnáší nejen do sféry osob dotčených územním souhlasem (zda a jak se mohou bránit proti územnímu souhlasu), ale již do sféry rozhodujících správních

orgánů (které nebudou vědět, jakým procesním postupem vydávat toto ne-rozhodnutí, případně jak naložit s pokusy o opravné prostředky).

~~V této souvislosti poukazuje veřejný ochránce práv na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 7/2005 – 97 ze dne 21. října 2008, ve kterém soud konstatoval, že i závazná stanoviska, pokud zakládají, mění či ruší práva, jsou rozhodnutím podle soudního řádu správního, ale zejména pak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn.1 As 92/2008 – 76 ze dne 22. ledna 2009, ve kterém soud vyslovil, že územní souhlas nepochybně zakládá práva žadateli o souhlas a přímo se dotýká práv a povinností ostatních subjektů vymezených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Proto je podle soudu územní souhlas rozhodnutím, a to nejen ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního, ale i ve smyslu ustanovení § 9 správního řádu. Proto je uplatněný opravný prostředek proti takovému souhlasu dle soudu nutno považovat za odvolání.~~

Novela se s nastalou situací nijak nevyrovnává, naopak ještě prohlubuje disharmonii mezi stavebním zákonem a správním řádem a dle ochránce tak přímo znemožňuje stavebním úřadům řádný výkon státní správy.

Veřejný ochránce práv má za to, že pokud by územní souhlas neměl být rozhodnutím, pak by mohla být jeho konstrukce upravena například tak, aby pouhým splněním zákonem stanovených podmínek vzniklo žadateli právo realizovat záměr či žádat o stavební povolení. Stavební úřad by ve stanovené lhůtě pouze ověřil, zda tyto podmínky skutečně splněny byly. Nicméně pokud by stavebník začal s realizací záměru již dříve, nebyl by to vždy důvod pro vedení řízení o odstranění stavby, ale řízení by se vedlo pouze v těch případech, kdy by stavební úřad zjistil, že podmínky zákona splněny nejsou. Současně však má ochránce pochybnosti, zda lze zákonem natolik jednoznačně definovat podmínky pro realizaci záměrů, aby stavební úřad skutečně jen ověřoval jejich naplnění a přímo nerozhodoval o realizaci.

I v případě akceptování koncepce stavebního zákona, který zřejmě považuje územní souhlas za úkon dle části čtvrté správního řádu, je nutno upozornit na problémy s případným přezkumem územního souhlasu. Dle správního řádu lze úkon dle části čtvrté přezkoumat po dobu, po kterou trvají jeho účinky. V této souvislosti ovšem vyvstává otázka, zda účinky územního souhlasu lze považovat za tytéž jako územního rozhodnutí (jak uvádí ustanovení § 78 odst. 2) a zda jej lze tedy přezkoumat ve stejné lhůtě jako rozhodnutí, či zda je pro přezkoumání rozhodující stanovená doba platnosti.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 135 (§ 79 odst. 6)

Veřejný ochránce práv pouze upozorňuje, že navrhované ustanovení řeší pouze případy, kdy není zapotřebí územní rozhodnutí o umístění stavby. Ze spojení s ustanovením § 96 odst. 2 pak vyplývá, že nově již nebude možné umístit stavbu či realizovat záměr alespoň bez územního souhlasu.

K bodu 135 (§ 80 odst. 2)

Obdobně jako u předchozího bodu ochránce upozorňuje, že navrhované ustanovení řeší pouze případy, kdy není zapotřebí územní rozhodnutí o změně využití území. Ze spojení s ustanovením § 96 odst. 2 pak vyplývá, že nově již nebude možné měnit využití území alespoň bez územního souhlasu.

K bodu 142 (§ 86 odst. 2 písm. a))

Veřejný ochránce práv nesouhlasí s vypuštěním věty „pokud byla obstarána před zahájením řízení“. Dle ochránce je snaha o vypuštění této věty ústup od zásady správního řízení, dle které správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Neodpovídá také tomu, jak byl nový stavební zákon představován Ministerstvem pro místní rozvoj, tj. jako snížení administrativní zátěže pro investory (viz např. tisková zpráva MMR z 21. 4. 2005).

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 161 (§ 92 odst. 2)

Veřejný ochránce práv nesouhlasí s tím, že u staveb liniových, staveb zvlášť rozsáhlých a změn využití území zvlášť rozsáhlých s velkým počtem účastníků a u záměrů posuzovaných z hlediska vlivů na životní prostředí, nebyli uváděni účastníci řízení dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b). Dle ochránce má navrhovaný postup výrazný negativní dopad do práv účastníků řízení. Již doručování těmto účastníkům pouze prostřednictvím úřední desky má za následek, že se fakticky nedozví o vedeném řízení. Přesto lze tento způsob doručování - i s ohledem na snadnější kontrolování úřední desky dálkovým přístupem a na zásadu vigilanti bus iura – akceptovat. Navrhovaný způsob (ne)označování účastníků však nutí tyto účastníky provádět úvahu, která přísluší správnímu orgánu. Adresát správního rozhodnutí by měl mít jistotu, zda je považován za účastníka řízení, a to nejpozději ve chvíli vydání rozhodnutí. Tomu odpovídá povinnost stavebního úřadu provést úvahu o okruhu účastníků a naplnit neurčité pojmy stavebního zákona jako je přímé dotčení na právech. Novelou navrhovaný postup dává úřadu prostor teprve dodatečně, v reakci na podání dotčených osob vymezovat, zda byli či nebyli považováni za účastníky řízení a proč.

Veřejný ochránce práv k tomu dodává, že dle jeho poznatků z praxe již nyní činí vymezení účastníků stavebním úřadům potíže, zejména vysvětlení v čem, spatřují přímé dotčení práv a proč. Jmenovité uvedení účastníků tak považuje za nezbytné. Ochránce dále poukazuje na to, že pouze tehdy, budou-li zcela přesně specifikováni účastníci řízení, lze mít také najisto postaveno také to, komu bylo rozhodnutí oznámeno. Řádné oznámení a doručení rozhodnutí má pak vliv na běh odvolací lhůty.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 169 (§ 96 odst. 7)

Stejně jako k ustanovení § 78 odst. 1 (zde bod 133) ochránce uvádí následující.

V ustanovení § 96 odst. 7 navrhovaného znění je uvedeno, že územní souhlas není správním rozhodnutím. Současně novela uvádí, že územní souhlas má, pokud nahrazuje územní rozhodnutí, účinky rozhodnutí. Veřejnému ochránci práv není známo, co je tedy výsledkem činnosti stavebního úřadu a neumí si představit ne-rozhodnutí, které však má účinky rozhodnutí. Taková konstrukce dle ochránce odporuje zásadám tvorby právních předpisů i cílům právní regulace. Úkolem práva je regulovat společenské vztahy mimo jiné i proto, aby do těchto vztahů byl vnesen určitý řád a jistota. Výše uvedená konstrukce tuto jistotu a řád popírá, přičemž

nejistotu vnáší nejen do sféry osob dotčených územním souhlasem (zda a jak se mohou bránit proti územnímu souhlasu), ale již do sféry rozhodujících správních orgánů (které nebudou vědět, jakým procesním postupem vydávat toto ne-rozhodnutí, případně jak naložit s pokusy o opravné prostředky).

V této souvislosti poukazuje veřejný ochránce práv na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 7/2005 – 97 ze dne 21. října 2008, ve kterém soud konstatoval, že i závazná stanoviska, pokud zakládají, mění či ruší práva, jsou rozhodnutím podle soudního řádu správního, ale zejména pak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn.1 As 92/2008 – 76 ze dne 22. ledna 2009, ve kterém soud vyslovil, že územní souhlas nepochybně zakládá práva žadateli o souhlas a přímo se dotýká práv a povinností ostatních subjektů vymezených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Proto je podle soudu územní souhlas rozhodnutím, a to nejen ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního, ale i ve smyslu ustanovení § 9 správního řádu. Proto je uplatněný opravný prostředek proti takovému souhlasu dle soudu nutno považovat za odvolání.

Novela se s nastalou situací nijak nevyrovnává, naopak ještě prohlubuje disharmonii mezi stavebním zákonem a správním řádem a dle ochránce tak přímo znemožňuje stavebním úřadům řádný výkon státní správy.

Veřejný ochránce práv má za to, že pokud by územní souhlas neměl být rozhodnutím, pak by mohla být jeho konstrukce upravena například tak, aby pouhým splněním zákonem stanovených podmínek vzniklo žadateli právo realizovat záměr či žádat o stavební povolení. Stavební úřad by ve stanovené lhůtě pouze ověřil, zda tyto podmínky skutečně splněny byly. Nicméně pokud by stavebník začal s realizací záměru již dříve, nebyl by to vždy důvod pro vedení řízení o odstranění stavby, ale řízení by se vedlo pouze v těch případech, kdy by stavební úřad zjistil, že podmínky zákona splněny nejsou. Současně však má ochránce pochybnosti, zda lze zákonem natolik jednoznačně definovat podmínky pro realizaci záměrů, aby stavební úřad skutečně jen ověřoval jejich naplnění a přímo nerozhodoval o realizaci.

I v případě akceptování koncepce stavebního zákona, který zřejmě považuje územní souhlas za úkon dle části čtvrté správního řádu, je nutno upozornit na problémy s případným přezkumem územního souhlasu. Dle správního řádu lze úkon dle části čtvrté přezkoumat po dobu, po kterou trvají jeho účinky. V této souvislosti ovšem vyvstává otázka, zda účinky územního souhlasu lze považovat za tytéž jako územního rozhodnutí (jak uvádí ustanovení § 78 odst. 2) a zda jej lze tedy přezkoumat ve stejné lhůtě jako rozhodnutí, či zda je pro přezkoumání rozhodující stanovená doba platnosti.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 183 (§ 103 a § 104)

Navrhovaná změna stavebního zákona dle ochránce zcela mění dosavadní vymezení staveb podléhajících či nepodléhajících režimu ohlašování či stavebního řízení. Vzhledem k tomu, že stavební zákon č. 183/2006 Sb., platí teprve dva roky, považuje veřejný ochránce práv změnu této pro výkon činnosti stavebního úřadu významné části za nešťastnou, resp. opět vnášející nejistotu jak pro adresáty veřejné správy, tak i pro stavební úřady.

K bodu 183 (§ 106 odst. 6)

Obdobně jako u územního souhlasu veřejný ochránce práv upozorňuje, že souhlas s ohlášením stavby nepochybně zakládá právo realizovat stavbu. Nelze proto vyloučit, že v případném soudním přezkumu mohou soudy rozhodnout stejně jako to učinil Nejvyšší správní soud u územního souhlasu. Setrvávání na tomto konceptu, tj. že souhlas zakládá práva, ale není správním rozhodnutím v situaci, kdy existuje odlišné rozhodnutí soudu, považuje veřejný ochránce práv za neřešení již zjevného konfliktu a vnášení nejistoty do právních vztahů. To považuje veřejný ochránce práv za nepřipustné.

Pokud by snad měla být akceptována tato koncepce, musí veřejný ochránce práv poukázat na přezkoumatelnost souhlasu s ohlášením. Pokud by měl být souhlas s ohlášením přezkoumáván jako úkon dle části čtvrté správního řádu, není zřejmé, v jaké by to mělo být lhůtě, resp. po jakou dobu trvají účinky souhlasu. **Tato připomínka je zásadní.**

K bodu (185 - § 109 odst. 1 písm. e) a f))

Veřejný ochránce práv nesouhlasí s vymezením účastníků stavebního řízení pouze na vlastníky či jiné oprávněné z věcných práv k mezujícím sousedním pozemkům. Takové vymezení považuje za nepřipustně úzké. Odkazuje přitom na náleznost Ústavního soudu Pl. ÚS 19/99, ve kterém soud uvedl, že nejen vlastník mezujícího pozemku, ale i vzdálenější vlastník pozemku může být prováděním stavby přímo dotčen. Relevantní pro účastenství je pak právě možnost přímého dotčení, nikoli vzdálenost či společná hranice. Ústavní soud konstatoval, že je nepřipustné, aby přes kritérium společné hranice bylo účastenství osobám, do jejichž práv jinak stavba nepochybně zasáhne.

Veřejný ochránce práv tak požaduje ponechat původní znění zákona. **Tato připomínka je zásadní.**

K bodu 187 (§ 110 odst. 2 písm. d))

Novela výslovně uvádí, že stavebník k žádosti doloží závazná stanoviska dotčených orgánů (vypouští dovětek, ...pokud je obstaral předem). Novela tak neguje jeden z deklarovaných principů zjednodušení výstavby pro stavebníky, a sice, že stanoviska si opatří sám úřad. Popírá tak prohlášení v § 4 odst. 1 stavebního zákona, že úřady mají postupovat tak, aby osoby co nejméně zatěžovaly. V návaznosti na to by však bylo nutné změnit také prováděcí vyhlášku ke stavebnímu zákonu, která závazná stanoviska jako přílohu formuláře vyžaduje. Tato právní úprava jde zcela proti avizované úlevě pro stavebníky, kteří i nadále musí stanoviska úřadů zajistit sami.

Tato připomínka je zásadní.

K bodu 196 (§ 117)

Novela sice navrhuje opravu zřejmých nesprávností certifikátu formou opravného certifikátu, a následně také možnost zrušení certifikátu autorizovaným inspektorem (před zahájením stavby) nebo krajským úřadem (po zahájení stavby), avšak tento postup nelze považovat za dostatečnou záruku právní ochrany osob před právními účinky certifikátu.

Vzhledem k tomu, že certifikát má právní účinky pravomocného stavebního povolení, je třeba zajistit právní ochranu osob, které by jinak byly účastníky řízení

minimálně na takové úrovni jako tomu při vydání stavebního povolení. Navrhovaná právní úprava tuto ochranu neposkytuje.

K bodu 205 (§ 121)

V navrhovaném znění je zřejmě překlep, zřejmě chybí specifikace toho co má stavebník předložit stavebnímu úřadu. První věta navrhovaného ustanovení tak nedává smysl.

K bodu 217 (§ 127 odst. 3 a 4)

Veřejný ochránce práv doporučuje upravit lhůty pro vydání souhlasů jednotně v celém stavebním zákoně, resp. přinejmenším v části Stavební řád. Ochránce nevidí důvod, proč pro vydání souhlasu se změnou užívání nekonstruovat lhůtu stejně jako v případě souhlasu s ohlášením stavby dle ustanovení § 106 odst. 4 – tj. využít pouze lhůtu 40 dnů vázanou na doručení a nekomplikovat věc ještě podmínkou vydání souhlasu do 25 dnů od obdržení oznámení. Lhůta 25 dnů je navíc konstruována pouze jako lhůta pořádková, a je proto spíše matoucí. Ochránce si dovede představit situace, kdy by usnesení o nutnosti projednat změnu v řízení stavební úřad vydal 26. den, přesto by jej stihl doručit do 40 dnů. Podle ochránce by takové usnesení znamenalo zákaz užívání změny stavby, stavební úřad by však zřejmě musel čelit námitce, že usnesení bylo vydáno pozdě.

K bodu (§ 128 odst. 2)

Ochránce doporučuje zachovat jednotné lhůty ve všech případech, tedy i v případě vydání souhlasu s odstraněním stavby. Doporučuje tak prodloužit lhůtu v ustanovení § 128 odst. 2 na 40 dnů, stejně jako v případě souhlasu s ohlášením stavby či souhlasu s užívání či souhlasu se změnou užívání stavby.

K bodu 289 (§ 198)

Novela navrhuje další prodloužení výjimky z finančních náhrad za změny v území s dopadem na vlastnická práva osob k pozemkům a stavbám. Veřejný ochránce práv s navrhovanou změnou zásadně nesouhlasí a nedoporučuje další prodloužení lhůty, po kterou nelze ustanovení o finančních náhradách, s ohledem na odloženou účinnost tohoto ustanovení, použít. Již stávajícím zněním odložená účinnost finančních náhrad je podle názoru veřejného ochránce práv v rozporu s Listinou základních práv a svobod, neboť umožňuje omezit vlastnické právo bez náhrady, což v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny.

Tato připomínka je zásadní.

Dále veřejný ochránce práv navrhuje zapracovat do znění novely následující změny:

§ 6 odst. 5

Ochránce doporučuje terminologicky sjednotit vymezení působnosti zastupitelstva obce, a to tak že do písm. d) bude doplněno „vydává v samostatné působnosti regulační plán“, nebo lépe tak, že z písmen a), b), c) a d) bude sousloví

„v samostatné působnosti“ vypuštěno. Skutečnost, že zastupitelstvo jedná v samostatné působnosti vyplývá totiž již z ustanovení § 5 odst. 2 stavebního zákona. Rozdíly v terminologii jsou pak matoucí, zejména ve vztahu k vymezení kompetencí rady obce, kde je výslovné uvedení samostatné působnosti již nutné.

§ 7 odst. 2

Ze stejných důvodů jako v předchozím bodě považuje ochránce za nutné jednotným způsobem vymežit i kompetence zastupitelstva kraje.

§ 168 odst. 2

Ochránce doporučuje zrušit bez náhrady větu druhou tohoto ustanovení jako nadbytečnou odchylku od správního řádu. Ochránce uvádí, že snaha upírat právo na pořízení kopií dokumentů ze spisu osobě, které je přiznáno právo do tohoto spisu nahlížet, je absurdní. Právo na kopie je podle § 38 správního řádu součástí práva nahlížet do spisu. Citované ustanovení správního řádu vychází totiž zcela správně z poznání, že jestliže je určité osobě přiznáno právo nahlížet do určitého spisu, nelze jí dost dobře fyzicky bránit v tom, aby si v rámci tohoto nahlížení činila poznámky, výpisy, ba aby si obkreslovala celé části spisové dokumentace či si je ofotila vlastním digitálním fotoaparátem (to potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Azs 3/2008-64 ze dne 26.3.2008). Výsledkem zvláštní úpravy v §168 odst. 2 věta druhá je tak pouze ztížení možnosti získat kopie požadovaných dokumentů, nikoliv její úplné vyloučení (které je nerealizovatelné, pokud se úředníci nechtějí s občany prát na úradech a vytrhávat jim z rukou mobilní telefony či fotoaparáty). Ministerstvo pro místní rozvoj uvádí (jak je ochránci známo z jeho šetření sp.zn. 4584/2006/VOP/KČ), že omezení v § 168 má zajišťovat právo stavebníka užívat svou stavbu bez nebezpečí teroristických či kriminálních útoků. Tyto zájmy však lze ochránit jedině tak, že v případě jejich ohrožení není žadateli vůbec umožněno do spisu nahlížet. To je dostatečně zajištěno již stávající právní úpravou. Ustanovení § 168 odst. 2 poslední věta totiž uvádí: „V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodu ochrany osob a jejich majetku.“

Tato připomínka je zásadní.

JUDr. Otakar Motejl
veřejný ochránce práv